

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wilchowska
Protokolant:	Stażysta Magdalena Elżbieta Jabłońska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 grudnia 2017 r. w B.

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W.

przeciwko A. D.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 673,77 zł (sześćset siedemdziesiąt trzy złote siedemdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami umownymi od kwoty 618,08 zł od dnia 27 marca 2017 r. do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, przy czym nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza pozwanego na rzecz powoda kwotę 35,41 zł (trzydzieści pięć złotych czterdzieści jeden groszy tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nadaje wyrokowi w pkt I rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. siedzibą we W. wniósł pozew przeciwko A. D. o zapłatę kwoty 963,77 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 618,08 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia następnego po dniu wystawienia W. z Ksiąg Banku – od 27 marca 2017 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów sądowych w tym opłaty 30,00 zł, opłaty skarbowej 17,00 zł oraz opłaty notarialnej w kwocie 3,69 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z zawartej przez powoda z pozwanym umowy o kredyt na zakup towarów/usług nr (...), w ramach którego pozwana otrzymała kredyt w wysokości 1.470,41 zł i zobowiązała się go zwrócić w terminie przewidzianym w harmonogramie. Całe roszczenie stało się wymagalne 30 października 2016 r. Na zobowiązanie pozwanej na dzień wniesienia pozwu składają się następujące kwoty: 618,08 zł tyt. należności głównej, 35,69 zł tyt. odsetek oraz 310,00 zł koszty, opłaty i prowizje.

Pozwana A. D. nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 grudnia 2015 r. powód (...) Bank (...) S.A. siedzibą we W. zawarł z A. D. umowę o kredyt na zakup towarów/ usług o numerze (...), na mocy której powód udzielił pozwanej kredytu w wysokości 1.470,41 zł do dnia 30 października 2016 r., zgodnie z otrzymanym harmonogramem. W punkcie 5.2 umowy przewidziano, że w przypadku opóźnienia w spłacie zobowiązania przekraczającego 3 dni Bank podejmuje czynności monitujące w następującej kolejności: monit telefoniczny lub listowny (monit listowny jest wysyłany w przypadku braku możliwości nawiązania kontaktu telefonicznego z Kredytobiorcą, wizyta windykacyjna. Czynności windykacyjne podejmowane są jeżeli wysokość zobowiązania wynosi:

- a) dla monitu telefonicznego lub listownego – 5-krotność ceny za nadanie listu poleconego wg. taryfy Poczty Polskie S.A.,
- b) dla wizyty windykacyjnej – 2-krotność opłaty pobieranej za wizytę windykacyjną wskazaną w tabeli Opłat i Prowizji (...), stanowiącej załącznik nr 1 do Umowy kredytu.

Bank obciąża kredytobiorcę Kosztami przeprowadzonych czynności monitujących w wysokości określonej w (...), przy czym:

- a) opłata za wykonanie monitu telefonicznego lub listownego jest naliczana wyłącznie w przypadku nawiązania kontaktu z Kredytobiorcą,
- b) maksymalna kwota opłat naliczonych w wyniku prowadzonych przez Bank czynności monitujących nie może w danym miesiącu kalendarzowym przekroczyć równowartości sumy dwukrotności opłaty za monit telefoniczny i jednokrotności opłaty za wizytę windykacyjną.

Za monit telefoniczny ustalono kwotę 15 zł, za korespondencję wysłaną Kredytobiorcy listem zwykłym – 15 zł, listem poleconym za potwierdzeniem odbioru – 20 zł, za wizytę windykacyjną – 100 zł.

(dowód: umowa nr (...) wraz z rozkładem spłaty kredytu k. 20-23)

W związku z brakiem spłaty zadłużenia wynikającego z przedmiotowej umowy kredytu, pismem z dnia 29 grudnia 2016 r. wysłanym za potwierdzeniem odbioru powód wezwał pozwaną do dobrowolnego uregulowania zadłużenia w łącznej wysokości 929,02 zł, w terminie 7 dni.

(dowód: przedegzekucyjne wezwanie do uregulowania zaległości wraz z potwierdzeniem odbioru k. 25-26)

Dnia 26 marca 2017 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg banku, w którym oświadczył, że na dzień wystawienia wyciągu należność A. D. wynosi:

- 618,08 zł tytułem należności głównej,
- 35,69 zł odsetek liczonych od dnia 30 grudnia 2015 r. do dnia wystawienia wyciągu,
- 310,00 zł kosztów, opłat i prowizji,
- dalsze odsetki, które obciążają dłużniczkę od dnia następnego po dniu wystawienia niniejszego wyciągu do dnia zapłaty, obliczone od kwoty 618,08 zł w wysokości 10,00% w stosunku rocznym.

(dowód: wyciąg z ksiąg banku k. 19)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne jedynie w części.

Ponieważ pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie stawiała się na wyznaczone posiedzenie Sąd, stosownie do treści art. 339 § 1 kpc, zobligowany był do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego.

W przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 kpc, w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Sąd orzekający podziela stanowiska wyrażone w wyrokach Sądu Najwyższego z 20 października 1998 r. (sygn. akt I CKU 85/98) i 23 września 1997r. (sygn. akt I CKU 115/97) wedle, których niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 kpc domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy wówczas przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Przytoczone w pozwie twierdzenia budziły wątpliwości Sądu, wobec czego uznano za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego, co ograniczyło się w zasadzie do dopuszczenia dowodu z dokumentów złożonych przez stronę powodową.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2012 roku poz. 1376 z późn. zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W ocenie Sądu materiał zgromadzony w sprawie potwierdza zasadność zobowiązania pozwanej jedynie w części. Wątpliwości Sądu wzbudziła rubryka koszty, opłaty i prowizje w kwocie 310,00 zł. W uzasadnieniu pozwu brak jest wskazania jakichkolwiek okoliczności uzasadniających to żądanie. Do akt załączono jedno wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru, a zatem wg. zapisów umowy Bank mógł obciążyć Kredytobiorcę kosztami za powyższy monit w kwocie 20 zł i tylko na kwota, jako uzasadniona i udowodniona została zasądzona. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

Z zasady kontradiktoryjności procesu wynika, że to strony obarczone zostały odpowiedzialnością za wynik procesu, a przy rozpoznawaniu sprawy rzeczą Sądu nie jest co do zasady zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, aby skalkulować poszczególne elementy składające się na dochodzoną należność główną. Rola sądu nie polega na wykonywaniu przezeń obowiązków procesowych ciążących na stronach, a strona prowadzi proces na własne ryzyko dowodowe.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe orzekł jak w pkt I w sentencji wyroku. O odsetkach Sąd rozstrzygnął w myśl art. 481 § 1 kc zasądzając je zgodnie z żądaniem pozwu, zaś w pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu oparto na treści art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód utrzymał się ze swoim żądaniem w 69,91 %.

Na koszty procesu poniesione przez stronę powodową, w łącznej wysokości 50,65 zł, składają się następujące kwoty: 30,00 zł tytułem opłaty od pozwu, 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 3,69 zł opłaty notarialnej poniesionej w związku z poświadczeniem pełnomocnictwa. Zatem mając na względzie częściowe uwzględnienie pozwu powodowi należał się zwrot kosztów procesu w wysokości 35,41 zł.

W pkt IV Sąd na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności.

Mając powyższe na uwadze postanowiono jak w sentencji wyroku.